

har den ret til at få et ordentligt liv. Det kræver altså også, at vi i samfundet har nogle fællesskaber, og det er – synes jeg – netop når vi også ser, at antallet af psykisk syge stiger, også vigtigt, at vi spørger os selv om, om det er, fordi vi kører med en meget individualiseret, meget egocentreret kultur, måske i kraft af, at vi er blevet så rige, at vi har glemt, at det er nødvendigt med fællesskaber, hvis vi vil sikre alle mennesker et ordentligt liv. Der er i hvert fald en balance, som jeg synes man er nødt til at diskutere.

Så synes jeg også, det er vigtigt, at vi ikke skærer alle sindslidende over samme kam. Det sagde jeg også under den sidste debat, jeg deltog i, på det her område i Folketinget.

Endelig må vi jo understrege, at tidlig behandling jo er afgørende, hvis ikke sygdommen skal udvikle sig – det er fuldstændig afgørende. Der er det jo også, som fru Karen J. Klint siger, sørgeligt, at vi, når vi har færdigbehandlet mennesker, ikke kan få dem ud i samfundet, sådan at andre kan komme til at få en behandling. Det er en vigtig problemstilling, fru Karen J. Klint rejser.

Så er det vigtigt, at der er en sammenhæng i behandlingen. Det tror jeg ikke altid der har været. Jeg synes faktisk, at det, der sker, når man oplever sygehusvæsenet – taget lidt i bred forstand – er en utrolig fragmentering, og alle vi, der har oplevet sygehusvæsenet, ved, hvor besværligt det er at komme ind på en afdeling og så skulle i kontakt med en anden afdeling, fordi der er et eller andet, man måske i forbindelse med sin sygdom skal have ordnet. Den kommunikation lader faktisk meget tilbage at ønske, og derfor er det også på det her område fantastisk svært at få en sammenhængende behandling. Men den behandling, der skal være, skal altså også være en behandling, der skal være tilgængelig i faktisk alle døgnets 24 timer, hvis ikke vi skal opleve de tragiske udgange på hændelser, der har været for en lang række psykisk syge patienters vedkommende.

Så der er altså en lang række overordnede principper, men jeg vil godt understrege, at behovet for et fællesskab i selve vores samfund er afgørende for, at vi kan hjælpe de her patienter.

Kl. 14:26

Første næstformand (Svend Auken):

Tak til ordføreren. Så er det ministeren.

Kl. 14:26

Ministeren for sundhed og forebyggelse (Jakob Axel Nielsen):

Jeg vil gerne takke satspuljepartierne for en god debat i dag, og jeg vil også gerne takke satspuljepartierne for den proces, vi havde under satspuljeforhandlingerne, hvorunder det lykkedes i så bred en politisk kreds at blive enige om den her meget vigtige rettighed. Det er jo en vigtig rettighed, og jeg tror, vi alle sammen deler det mål om, at psykisk syge børn, unge og voksne skal til hurtigt, for at ondt ikke bliver værre.

Med den her rettighed ser jeg for mig, at regionerne er kommet op i det, jeg indledningsvis kaldte et andet gear, nemlig et gear, hvor der er etableret et fokus på det her og etableret et fokus på, at de her behandlingsrettigheder skal være opfyldt inden 2 måneder. Derfor er der også flere, der er blevet behandlet, på trods af at der samtidig er sket flere henvisninger.

Jeg er enig med fru Lone Dybkjær i, at det her er en sygdom, der naturligvis skal betragtes som al mulig anden sygdom.

Så tak til Folketinget for den velvillige behandling.

Jeg har lige en kort bemærkning til fru Özlem Sara Cekic, som jeg vil opfordre til at møde op til åbent samråd i morgen, hvor vi behandler spørgsmålet om tvang i psykiatrien. Jeg lufter ikke for meget, hvis jeg her meddeler, at jeg vil gøre gældende, at tvang skal anvendes mindst muligt og kun, når det ud fra lægelige skøn er absolut nødvendigt. Tvang skal naturligvis være i meget begrænset omfang.

Kl. 14:28

Første næstformand (Svend Auken):

Fru Karen J. Klint, en kort bemærkning.

Kl. 14:28

Karen J. Klint (S):

Bemærkningen bliver så ikke om tvang, men netop om, hvordan vi får tingene til at hænge sammen. For det er jo godt nok, at vi arbejder for sammenhæng i behandlingsplanen, men der skulle jo også gerne være sammenhæng mellem udbuddet af ressourcer og finansieringen af kapacitet og ressourcer.

Så vil ministeren være med til, at vi holder et ordførermøde om de svar, vi har fået ind fra regionerne på, hvordan deres kapacitet så ud den 1. oktober sidste år? For når jeg har en totaltælling, er det jo, fordi jeg har lavet den selv, og ikke, fordi vi har fået den nogen steder fra. Og det er jo den totaltælling, der godt kan give anled-